

Sygn. akt I CSK 1381/22

POSTANOWIENIE

Dnia 23 listopada 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Leszek Bosek

w sprawie z wniosku G. G.
z udziałem E. Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w P.
o ustanowienie służebności przesyłu,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 23 listopada 2022 r.,
na skutek skargi kasacyjnej uczestnika
od postanowienia Sądu Okręgowego w Poznaniu
z dnia 8 lipca 2021 r., sygn. akt II Ca 168/21,

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2. zasądza od uczestnika postępowania na rzecz wnioskodawcy kwotę 240 (dwieście czterdzieści 00/100) zł tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Postanowieniem z 5 listopada 2020 r. Sąd Rejonowy Poznań – Nowe Miasto i Wilda w Poznaniu, ustanowił na rzecz E. spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w Poznaniu służebność gruntową o treści odpowiadającej służebności przesyłu w stosunku do istniejących urządzeń energetycznych posadowionych na działkach nr: [...] i [...]2, objętych KW nr [...], prowadzonej przez Sąd Rejonowy Poznań – Stare Miasto w Poznaniu, działkach nr: [...]2 i [...]3, objętych KW nr [...]1, prowadzonej przez Sąd Rejonowy Poznań – Stare Miasto w Poznaniu, działce nr [...]4, objętej KW nr [...]2, prowadzonej przez Sąd Rejonowy Poznań – Stare Miasto w Poznaniu, a obejmujących napowietrzną linię elektroenergetyczną SN 15kV wraz z terenem

niezbędnym do jej obsługi o łącznej powierzchni 1178 m², zgodnie z opinią biegłego mgr inż. J. M. z dnia 23 grudnia 2019 r. i mapą, stanowiących integralną część postanowienia (pkt 1), tytułem jednorazowego wynagrodzenia z tytułu ustanowienia służebności opisanej w pkt 1 zasądził od E. spółka z o.o. w P. na rzecz G. G. kwotę 174 090 zł z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od uprawomocnienia się postanowienia do dnia zapłaty i oddalił dalej idące żądanie G.G. (pkt 2), rozstrzygnął o kosztach postępowania (pkt. 3-4).

Postanowieniem z 8 lipca 2021 r. Sąd Okręgowy w Poznaniu, na skutek apelacji wniesionych przez wnioskodawcę i uczestnika postępowania, zmienił zaskarżone postanowienie o tyle tylko, że w punkcie 1 ustanowił na rzecz E. Spółki z o.o. w P. na działkach objętych KW [...], [...]/1, [...]/2 służebność przesyłu, której treścią jest utrzymywanie na wyżej wskazanych nieruchomościach istniejących przesyłowych urządzeń elektroenergetycznych w postaci: napowietrznej linii energetycznej średniego napięcia 15kV oraz betonowego słupa nośnego, eksploatacja, usuwanie awarii, konserwacja tych urządzeń, ich modernizacje i remonty, swobodne dojście i dojazd do urządzeń przesyłowych przez pracowników służb eksploatacyjnych, w pasach gruntu o szerokości 12 metrów (po 6,00 m od osi linii przesyłowej w obie strony) na powierzchni: 520 m² na działkach [...]/5 i [...]/6, arkusz 6, obręb [...], wchodzących w skład nieruchomości, dla której prowadzona jest księga wieczysta [...]; 533 m² na działkach [...]/2 i [...]/3, arkusz 6, obręb [...], wchodzących w skład nieruchomości, dla której prowadzona jest księga wieczysta [...]; 125 m² na działce [...]/4, arkusz 6, obręb [...], wchodzącej w skład nieruchomości, dla której prowadzona jest księga wieczysta [...]/2, które zostały oznaczone na mapie do celów prawnych sporządzonej przez biegłego sądowego w dziedzinie geodezji i kartografii J. M. znajdującej się na karcie 474 akt, wprowadzonej do ewidencji materiałów państwowego zasobu geodezyjnego i kartograficznego dnia 21 lutego 2020 r. (identyfikator ewidencyjny zasobu P. [...]), stanowiącej integralną część postanowienia (pkt I ppkt a), w punkcie 2 w ten sposób, że w miejsce wyrażenia: „służebności gruntowej o treści odpowiadającej służebności przesyłu” wpisać: „służebności przesyłu” (pkt I ppkt b); oddalił obie apelacje w pozostałym zakresie (pkt II) oraz rozstrzygnął o kosztach postępowania odwoławczego (pkt III).

Od postanowienia Sądu Okręgowego w Poznaniu skargę kasacyjną wywiódł uczestnik postępowania, zaskarżając je w całości.

Wnosząc o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, powołał się na oczywistą zasadność skargi (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.).

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna jest środkiem zaskarżenia przysługującym od prawomocnych orzeczeń sądów drugiej instancji w sprawach cywilnych. Uzupełnia system środków zaskarżenia w modelu dwuinstancyjnego postępowania sądowego (por. art. 176 Konstytucji RP). Skarga kasacyjna stanowi zatem nadzwyczajny środek zaskarżenia, którego rozpoznanie przez Sąd Najwyższy nie może leżeć wyłącznie w interesie skarżącego, lecz musi być uzasadnione ważnymi kategoriami interesu publicznego, w tym potrzebą zapewnienia jednolitej wykładni i stosowania prawa, skoro konstytucyjnym obowiązkiem Sądu Najwyższego jest sprawowanie nadzoru nad działalnością sądów powszechnych i wojskowych w zakresie orzekania (art. 183 ust. 1 Konstytucji RP). Wyłączną podstawą oceny pod kątem przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania są wskazane we wniosku o jej przyjęcie przyczyny kasacyjne wraz z uzasadnieniem (art. 398⁴ § 2 k.p.c.).

W orzecznictwie Sądu Najwyższego wskazuje się, że oparcie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania na podstawie art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. wymaga wykazania sprzeczności zaskarżonego orzeczenia z przepisami prawa, których wykładnia i stosowanie nie budzi żadnych wątpliwości albo jego wydania w wyniku oczywiście błędnej wykładni lub niewłaściwego zastosowania prawa. Oczywista zasadność skargi kasacyjnej ma miejsce, gdy zarzucane uchybienia mają kwalifikowany charakter i są widoczne *prima facie*, bez konieczności głębszej analizy (por. min.: postanowienia Sądu Najwyższego z: 15 kwietnia 2021 r., IV CSK 617/20; 15 czerwca 2018 r., III CSK 38/18; 23 czerwca 2017 r., II CSK 41/17; 1 marca 2013 r., I CSK 491/12; 21 lutego 2008 r., II UK 307/07; 8 marca 2002 r., I PKN 341/01).

Analiza wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, nie pozwala na stwierdzenie, że wykazana została przesłanka art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.

Po pierwsze, wywody leżące u podstaw wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania stanowią polemikę z ustaleniami faktycznymi poczynionymi przez Sądy I i II instancji, gdyż do tego sprowadzają się zarzuty naruszenia art. 233 w zw. z art. 244 § 1 k.p.c., art. 232 k.p.c. oraz art. 35 ustawy z dnia 12 marca 1958 r. o zasadach i trybie wywłaszczania nieruchomości (tekst jedn. Dz.U. z 1974 r. Nr 10, poz. 64 ze zm., dalej: „u.w.n”). Uszło uwadze skarżącego, że zgodnie z art. 398³ § 3 k.p.c., podstawą skargi kasacyjnej w ogóle nie mogą być zarzuty dotyczące ustalania faktów lub oceny dowodów. Sąd Najwyższy jest związany dokonanymi przez Sądy *meritii* ustaleniami faktycznymi stanowiącymi podstawę zaskarżonego orzeczenia (art. 398¹³ § 2 k.p.c.). W judykaturze wielokrotnie podkreślono, że to ograniczenie kognicji Sądu Najwyższego nie zależy od sposobu ujęcia zarzutów przez samego skarżącego, jako zarzutów naruszenia prawa procesowego albo materialnego, jeżeli zarzuty dotyczą w istocie faktów lub oceny dowodów (por. np. postanowienia SN z: 11 kwietnia 2018 r., I CSK 701/17; 28 lutego 2019 r., V CSK 394/18).

Po drugie, skarżący uzasadniając wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powołał się na postanowienie Sądu Najwyższego z 3 lipca 2015 r., IV CSK 636/14, chociaż nie koresponduje ono z treścią uzasadnienia zaskarżonego postanowienia.

Brak jest zatem podstaw do uznania, że zaskarżone orzeczenie jest oczywiście wadliwe.

Mając na względzie powyższe, Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 2 w zw. z art. 13 § 2 k.p.c. orzekł, jak w sentencji.

O kosztach orzeczono na podstawie art. 520 § 3 w zw. z art. 398²¹ i art. 391 § 1 k.p.c. oraz § 5 pkt 3 i § 10 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (tekst jedn. Dz. U. z 2015 r. poz. 1800 ze zm.).

[as

at]

